

Dosarul nr. 2ra-1351/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. N. Mazur)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, G. Dașchevici, V. Clima)

DECIZIE

18 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de Natalia Gavriila (Timbur), reprezentată de avocatul Ion Cerga

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Finance-Leasing Company” împotriva Nataliei Timbur și Pietro Summa cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 3 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Natalia Timbur, reprezentată de avocatul Ion Cerga și menținută hotărârea din 19 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 22 aprilie 2016, SRL „Finance-Leasing Company” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Nataliei Timbur și Pietro Summa cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 29 octombrie 2013, între SRL „Finance-Leasing Company”, în calitate de locator și Natalia Timbur, în calitate de locatar, a fost încheiat contractul de leasing financiar nr. FL-0256, potrivit căruia SRL „Finance-Leasing Company” a transmis pârâtei în posesie și folosință temporară autoturismul „Porsche Panamera” de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXXXX.

Potrivit clauzelor contractuale, Natalia Timbur s-a obligat să achite ratele de leasing conform graficului de plăți semnat de ambele părți, iar în scopul garantării executării obligațiilor de către Natalia Timbur, cu Pietro Summa a fost încheiat contractul de fidejusiune FL-0256G din 29 octombrie 2013.

A menționat că pârâta nu-și executat obligațiunile de plată a ratelor de leasing, astfel, în adresa acesteia au fost expediate mai multe somații.

A precizat că la 9 iunie 2014, Natalia Timbur a acumulat o datorie în mărime de 4 655,21 de euro.

Prin notificarea nr. 1014 din 9 iunie 2014, ținând cont de prevederile contractului de leasing și a contractului de fidejusiune, SRL „Finance-Leasing Company” a declarat rezilierea unilaterală a contractului de leasing financiar și a solicitat pârâtei și copârâtul ca în termen de 3 zile din momentul recepționării notificării să achite datoria, însă nici până la momentul actual, nu au fost îndeplinite solicitările din notificarea de reziliere, nu a fost restituit automobilul menționat, nu a fost achitată valoarea reziduală a acestuia și nu a fost achitată datoria conform graficului contractului de leasing.

La 30 octombrie 2014, datoria totală a pârâților a constituit suma de 105 971,40 de euro, formată din suma de 15 144,53 de euro ratele de leasing, neachitate pentru perioada 30 aprilie 2014 - 30 octombrie 2014 în mărime de 1 395,33 de euro, dobânda de întârziere pentru neachitarea în termen a ratelor de leasing calculate pentru perioada din 29 octombrie 2013 - 30 octombrie 2014 în temeiul pct. 4.3. din contractul de leasing, 5 600 de euro amenda pentru încălcarea art. 4 din contractul de leasing în mărime de 5 % din valoarea automobilului (112 000 de euro) în temeiul pct. 4.13 din contractul de leasing, 252 000 de lei - a câte 2 000 de lei pe zi, pentru 126 zile (26 iunie - 30 octombrie 2014) în temeiul pct. 10.4 din contract, 763,39 de euro, dobânda de leasing pentru rezilierea înainte de termen a contractului de leasing în mărime de 1 % din valoarea reziduală a automobilului la ziua rezilierii 23 iunie 2014 în temeiul pct. 10.3 din contract, 70 725,04 de euro valoarea reziduală a automobilului conform graficului ratelor de leasing.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor Legii cu privire la leasing, art. 576, 602 Cod civil, art. 166-168, 238-241 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea în mod solidar din contul Nataliei Timbur și Pietro Summa a datoriei totale în mărime de 105791,40 de euro și a cheltuielilor de judecată, inclusiv a taxei de stat.

Pe parcursul examinării cauzei, SRL „Finance-Leasing Company” a depus cerere de concretizare a acțiunii, prin care a solicitat încasarea în mod solidar din contul Nataliei Timbur și Pietro Summa a datoriei totale în mărime de 90610,48 de euro și a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 43 348 lei, din care 35 000 de lei taxa de stat, 348 de lei pentru publicarea anunțului în Monitorul Oficial al RM și 8 000 de lei cheltuieli pentru asistență juridică.

Prin hotărârea din 3 august 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost încasată în mod solidar din contul Nataliei Timbur și Pietro Summa în beneficiul SRL „Finance-Leasing Company” datoria formată în baza contractului de leasing financiar nr. FL-0256 din 29 octombrie 2013 în sumă totală de 78 474,34 de euro sau echivalentul sumei în lei conform cursului oficial al BNM la data executării hotărârii, penalitatea în sumă de 252 000 de lei și cheltuielile de judecată formate din taxa de stat în sumă de 35 000 de lei, cheltuieli pentru citare publică în sumă de

348 de lei și cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 4 000 de lei, iar în total suma de 39 348 de lei.

A fost încasată în mod solidar din contul Nataliei Timbur și Pietro Summa în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 15 000 de lei.

În rest, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Natalia Timbur, reprezentată de avocatul Vasile Efros, casată hotărârea din 3 august 2016 a Judecătorei Buiucani mun. Chișinău, cu restituirea pricinii la rejudecare, în alt complet de judecată.

Pe parcursul examinării cauzei, SRL „Finance-Leasing Company” a mai depus o cerere de concretizare a acțiunii, prin care a solicitat încasarea în mod solidar din contul Nataliei Timbur și Pietro Summa în beneficiul SRL „Finance-Leasing Company” a datoriei totale în mărime de 41 880,02 de euro, a penalității în mărime de 252 000 de lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 39 443 de lei, precum și consemnarea în dispozitivul hotărârii despre achitarea dobânzii de întârziere de către părâți în conformitate cu art. 619 Cod civil, pe care urmează să o achite copârâții în mod solidar chiar și în lipsa vinovăției dacă hotărârea nu va fi executată în termen de 90 zile de la data devenirii acesteia definitive.

Prin hotărârea din 19 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Centru, a fost admisă acțiunea.

A fost încasată în mod solidar de la Natalia Timbur și Pietro Summa în beneficiul SRL „Finance-Leasing Company” datoria în mărime de 41 880,02 de euro, în valută națională conform cursului BNM la momentul executării hotărârii, penalitatea în mărime de 252 000 de lei și cheltuielile de judecată în valoare de 39 443 de lei.

A fost încasată în mod solidar de la Natalia Timbur și Pietro Summa în beneficiul statului taxa de stat în sumă 15 000 de lei.

Prin decizia din 3 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Natalia Timbur, reprezentată de avocatul Ion Cerga și menținută hotărârea primei instanțe.

La 12 august 2020, prin intermediul Oficiului Poștal, Natalia Gavriila (Timbur), reprezentată de avocatul Ion Cerga a declarat recurs împotriva deciziei din 3 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca fiind tardivă și neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, considerându-le contrare legislației în vigoare, neîntemeiate și nefondate și urmează a fi casate.

Referitor la scoaterea de pe rol a acțiunii potrivit prevederilor art. 267 lit. a), d) și 268 alin. (1) CPC, instanțele de judecată ierarhic inferioare doar formal au expus soluția, favorizând argumentele întinatei, or în materialele cauzei lipsește dovada primirii notificării de către ea, fiind anexat la materialele cauzei doar avizul poștal semnat de Pietro Summa.

În ceea ce ține de dublă examinare, instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au expus fără a dispune de probe, reclamantul a format acțiunea în mod identic atât în instanța penală, cât și în instanța civilă și în prezenta pricină, SRL „Finance-Leasing Company” doar a identificat suma de 252 000 de lei cu titlul de amendă pentru restituirea cu întârziere a bunului.

Cu referire la suma de 41 880 de euro, SRL „Finance-Leasing Company” nu a identificat statutul sumei (nu a divizat suma), explicând (prin acțiunea suplimentară din 3 iunie 2019) că a depus o acțiune suplimentară din 22 iulie 2016, în care a solicitat spre încasare suma de 140 610,48 de euro, penalitatea de 252 000 de lei și cheltuielile judecătorești în sumă de 43 248 de lei, iar având achitarea de către ea a sumei de 86 594,32 de euro, achitată în baza sentinței penale, a solicitat în final suma de 41 880 de euro, penalitatea în mărime de 252 000 de lei și cheltuielile de judecată în sumă de 39 443 de lei.

Totodată, nici SRL „Finance-Leasing Company”, nici instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au specificat din ce pretenții constă suma de 140 610,48 de euro și cum se justifică suma de 41 880 de euro, după scăderea sumei de 86 594,32 de euro.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare nu s-au expus cu referire la încetarea procesului în baza art. 169 alin. (1) lit. b) CPC, cerința fiind ignorată integral.

A relevat că din suma solicitată de către SRL „Finance-Leasing Company” în cadrul procesului penal de 105 791,40 de euro (suma egală cu pretenția înaintată inițial în procesul civil), a fost admisă parțial acțiunea în sumă de 86 594,32 de euro, deci pretențiile invocate în procesul penal și în procesul civil sunt identice.

Prin urmare, instanțele de judecată ierarhic inferioare urmau să se expună la acest capitol în vederea respectării drepturilor ei.

La fel, instanța de apel a respins formal fără a lua în considerație circumstanțele cu referire la omiterea termenului de prescripție pentru a înainta cerința legată de încasare a penalității.

Așadar, SRL „Finance-Leasing Company” a solicitat încasarea penalităților în sumă totală de 22 139,86 de euro și 252 000 de lei pentru perioada 29 octombrie 2013-30 octombrie 2014, acțiunea fiind depusă la 26 aprilie 2016.

Careva rectificări prin acțiuni suplimentare la capitolul perioada încasării penalităților, SRL „Finance-Leasing Company” nu a înregistrat în fața instanțelor judecătorești.

Acest argument instanța de apel l-a respins, aplicând prevederile art. 185 și art. 186¹ CPC, excepția de tardivitate, care însă nu pot fi aplicate, având în vedere că acțiunea a fost depusă la 26 aprilie 2016, iar prezenta normă juridică a intrat în vigoare la 1 iunie 2018.

Astfel, instanța de apel a evitat să aplice prevederile art. 11 lit. h) și 268 lit. a) Cod civil, care limitează dreptul participantului de a înainta pretenții legate de penalități cu 6 luni.

Totodată, instanța de apel, având lipsa unei notificări față de ea, nu a aplicat prevederile art. 1160 Cod civil, în redacția de până la 1 martie 2019, or în lipsa confirmării primirii notificării, SRL „Finance-Leasing Company” urma să

folosească alte metode admise de legislator prin prevederile art. 6 Cod civil, art.100 și 102 CPC.

La fel, a considerat că în lipsa unei identificări sau divizări a sumei de 41 880 de euro (dispusă spre încasare), a fost încălcat dreptul ei de a apăra, deoarece nu este cunoscut din care pretenții constă suma de 41880 de euro și prin ce se justifică.

A remarcat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au dat dovadă de o examinare superficială, deoarece la materialele cauzei lipsește referința depusă din numele ei. Or, dânsa nu a fost auzită, iar în actele judecătorești contestate lipsește o apreciere a argumentelor expuse prin referința depusă de către reprezentantul ei.

La 26 august 2020, în adresa SRL „Finance-Leasing Company” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Natalia Gavriile (Timbur), cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 71 vol. II), fiind recepționată la 7 septembrie 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 73).

La data de 30 octombrie 2020, SRL „Finance-Leasing Company” a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursul declarat de către Natalia Gavriila (Timbur), reprezentată de avocatul Ion Cerga.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată la 4 iulie 2020 la adresa electronică a reprezentantului recurente, avocatului Ion Cerga, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la actele cauzei (f. d. 59 vol. II).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 12 august 2020 în termenul legal.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) CPC, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționareagresivă a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

După cum denotă actele cauzei, SRL „Finance-Leasing Company” înaintând acțiunea în judecată împotriva Nataliei Timbur și Pietro Summa, cu ulterioarele

concretizări, a solicitat încasarea în mod solidar din contul Nataliei Timbur și Pietro Summa în beneficiul SRL „Finance-Leasing Company” a datoriei totale în mărime de 41 880,02 de euro, a penalității în mărime de 252 000 de lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 39 443 de lei, precum și consemnarea în dispozitivul hotărârii despre achitarea dobânzii de întârziere de către părți în conformitate cu art. 619 Cod civil, pe care urmează să o achite copârții în mod solidar chiar și în lipsa vinovăției dacă hotărârea nu va fi executată în termen de 90 zile de la data devenirii acesteia definitive.

Fiind investită cu judecarea cauzei, prima instanță, prin hotărârea din 19 septembrie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Centru, a admis acțiunea și a încasat în mod solidar de la Natalia Timbur și Pietro Summa în beneficiul SRL „Finance-Leasing Company” datoria în mărime de 41 880,02 de euro, în valută națională conform cursului BNM la momentul executării hotărârii, penalitatea în mărime de 252 000 de lei și cheltuielile de judecată în valoare de 39 443 de lei, totodată, a încasat în mod solidar de la Natalia Timbur și Pietro Summa în beneficiul statului taxa de stat în sumă 15 000 de lei.

Judecând apelul declarat de către Natalia Timbur, reprezentată de avocatul Ion Cerga, instanța de apel prin decizia din 3 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a respins apelul și a menținut hotărârea primei instanțe.

Verificând legalitatea deciziei contestate în raport cu prevederile aplicabile la caz și criticile aduse în recurs, instanța de recurs constată că soluția a fost dată de către instanța de apel fără elucidarea pe deplin a circumstanțele cauzei și fără determinarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriu, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele invocate.

În susținerea acestei concluzii se vor reține prevederile art. 130 alin. (1) și (2) CPC, care stipulează că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Potrivit art. 373 alin. (1) și (2) CPC, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiectiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în norma enunțată și din specificul obiectului acțiunii în cauză, instanța de recurs reține că contrar acestor prevederi legale, instanța de apel judecând apelul a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, fără a examina legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului în raport cu regulile și legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Astfel, se constată că instanța de apel judecând apelul declarat de către Natalia

Timbur, reprezentată de avocatul Ion Cerga, a reținut în linii generale ca temei de admitere a acțiunii SRL „Finance-Leasing Company”, faptul că Natalia Timbur nu și-a executat obligațiunile contractuale și nu a achitat datoria acumulată în legătură cu contractul de leasing financiar nr. FL- 1256 din 29 octombrie 2013, încheiat cu SRL „Finance-Leasing Company”, înregistrând o datorie în mărime de 41880,02 de euro.

Ajungând la o astfel de concluzie și constatând că în baza sentinței penale nr. 249 din 27 ianuarie 2016 a Judecătorei sec. 4 București, prin care Natalia Timbur și Pietro Summa au fost recunoscuți vinovați în comiterea infracțiunii de înșelăciune privind asigurările conform art. 245 alin. (1) Codul penal al României, în care OCN „Finance Leasing Company” SRL a fost recunoscută în calitate de parte vătămată, Natalia Timbur a achitat benevol drept daune materiale suma de 50000 de euro precum și suma de 36594,32 de euro, motiv din care SRL „Finance-Leasing Company” și-a concretizat pretențiile din acțiune, solicitând încasarea solidară de la Natalia Timbur și Summa Pietro doar a datoriei în mărime de 41880,02 de euro, a penalității în mărime de 252000 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 39 443 lei, instanța de apel nu a dat o apreciere clară și exhaustivă argumentelor Nataliei Timbur din cererea de apel, precum că litigiul dintre aceleași părți, cu privire la același obiect și aceleași temeuri a fost examinat în cadrul cauzei penale intentată în privința Nataliei Timbur și lui Pietro Summa (f. d. 1-4 vol. II).

Astfel, instanța de apel într-un mod neînțeles a stabilit că instanța de judecată din România a examinat cauza penală de învinuire a Nataliei Timbur și a lui Pietro Summa și a emis la data de 27 iunie 2016 o sentință de condamnare, fiind executată suma care constituie costul mijlocului de transport, sustras de Natalia Timbur, cauză care este distinctă de instituția raportului obligațional derivat din contractul de leasing financiar nr. FL-1256 din 29 octombrie 2013 potrivit căruia, pe lângă costul propriuzis al automobilului, Natalia Timbur împreună cu fidejutorul Pietro Summa și-a asumat obligații de achitare a ratelor de leasing financiar și dobânzile de întârziere rămase neachitate.

Or, constatând că Natalia Timbur și fidejutorul Pietro Summa nu au executat obligațiunile contractuale de achitare a contravalorii autoturismului prin ratele de leasing conform graficului de plăți semnat de ambele plăți, în termenii stabiliți, din care motive s-au format și penalități, amenzi, dobânzi contractuale, instanța de apel a lăsat incert faptul că în cadrul cauzei penale de învinuire a Nataliei Timbur și a lui Pietro Summa, OCN „Finance Leasing Company” SRL a depus o acțiune civilă prin care a solicitat încasarea de la Natalia Timbur și Summa Pietro a daunei materiale în temeiul contractului de leasing financiar nr. FL-1256 din 29 octombrie 2013, în sumă de 105791,40 de lei.

Iar prin sentința penală nr. 249 din 27 ianuarie 2016 a Judecătorei sec. 4 București, a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de OCN „Finance Leasing Company” SRL și obligați inclupații Natalia Timbur și Summa Pietro în mod solidar la plata sumei de 86594,32 de euro, cu titlu de daune materiale, formate din 76339,11 de euro – valoarea reziduală a bunului, 4655,21 de euro-ratele de leasing neachitate

și 5600 de euro – penalitatea pentru reziliere anticipată conform pct. X din contract (f. d. 86 verso).

Astfel fiind, instanța de apel avea obligația de a stabili dacă solicitările OCN „Finance Leasing Company” SRL din prezenta cerere de chemare în judecată nu se contrapun cu solicitările din acțiunea civilă înaintată de către OCN „Finance Leasing Company” SRL în cadrul dosarului penal de învinuire a Nataliei Tîmbur și a lui Pietro Summa.

Așadar, întru soluționarea justă a cauzei, instanțele de judecată ierarhic inferioare urmau să stabilească cu certitudine din ce constă suma datoriei în mărime de 41880,02 de euro, solicitată de OCN „Finance Leasing Company” SRL în acțiune, în situația în care prin prin sentința penală nr. 249 din 27 ianuarie 2016 a Judecătorei sec. 4 București, a fost încasată în beneficiul OCN „Finance Leasing Company” SRL din contul inclupațiilor Natalia Tîmbur și Summa Pietro suma de 86594,32 de euro, cu titlu de daune materiale, în temeiul contractului de leasing financiar nr. FL-1256 din 29 octombrie 2013.

Împrejurările descrise urmau a fi cercetate minuțios de către instanța de apel, în vederea stabilirii certe și definitive a circumstanțelor relevante pentru soluționarea justă a cauzei.

De altfel, soluția instanței de apel în sensul adoptat este cu atât mai inexplicabilă, cu cât aceasta într-un mod confuz întru netemeinicia argumentelor Nataliei Timbur din cererea de apel privind aplicarea prescripției extinctive față de cerința OCN „Finance Leasing Company” SRL cu privire la încasarea penalității, a aplicat prevederile art. 185 și art. 186¹ CPC, invocând că excepția poate fi ridicată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare și se examinează până la examinarea fondului, însă la caz, o astfel de cerere nu există.

Și asta deoarece, concluzionând astfel, instanța de apel a trecut cu vederea că cererea de chemare în judecată a fost depusă de către SRL „Finance-Leasing Company” la data de 22 aprilie 2016, adică până la modificările operate prin Legea nr. 17 din 5 aprilie 2018 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care au fost introduse prevederile art. 186¹ CPC privind excepția de tardivitate, în vigoare din 1 iunie 2018.

În conexiunea celor sus relatate, se stabilește că soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte certitudinea adoptării soluției la care s-a ajuns, având o motivare superficială, fără a fi abordate toate aspectele importante în speță, respectiv, instanța de recurs fiind în imposibilitatea să exercite controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea hotărârii atacate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege.

În concluzie și în sensul art. 6 alin. (1) din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, instanța de recurs ține să menționeze că instanțele de judecată, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale să precizeze noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse examinării.

De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se mulțumească de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

Față de cele de precedent, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel și de a remite cauza spre rejudecare în instanța de apel, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și rejudecând cauza, să emită o hotărâre întemeiată și legală.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de Natalia Gavriila (Timbur), reprezentată de avocatul Ion Cerga.

Se casează decizia din 3 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Finance-Leasing Company” împotriva Nataliei Timbur și Pietro Summa cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei pentru rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecători.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic

Nicolae Craiu